

РЕШЕНИЕ

№ 29378

гр. София, 22.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **1834** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Образувано по жалба на Я. З. Г., [ЕГН], от [населено място], подадена от адв.Й. В., с адрес за призоваване в [населено място], [улица], офис 507, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №1624/11.08.2025 г. по чл.171, т.2, б.а) от ЗДвП, издадена от А. Р. В. - мл.автоконтрольор към 03 група, 02 сектор в отдел ПП- СДВР.

В жалбата се релевират доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми, като се иска нейната отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. В. и адв. А., които поддържат жалбата. По същество на спора адв. А. акцентира върху извършените поправки върху оспорвания акт и счита за безспорно установено, че съставената заповед не отговаря на фактическата обстановка. В тази връзка отбелязва, че автомобилът е спрял заради силен шум, което е отделно нарушение, а ПАМ е издадена заради снети шумозаглушители. Моли за присъждане на разноски. В пледоарията си адв. В. допълва, че съгласно показанията на свидетеля не е извършен оглед на колата, а твърдението за снети шумозаглушители следва да има и съответната обезпеченост. В реплика пък адв. А. твърди, че наложената ПАМ е изцяло на база оглед на автомобила.

Ответникът - А. Р. В. - мл.автоконтрольор към 03 група, 02 сектор в отдел ПП- СДВР, редовно призован, се представлява от юрк. К., която моли съда да отхвърли жалбата и претендира за

присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 състав, след като обсъди доводите на жалбоподателя, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11.08.2025г. за времето от 12:00 до 24:00 часа свидетелите старши полицаи А. Г. Й. и старши полицаи С. Г. П. изпълнявали служебните си задължения като мото патрул. Около 20:00 часа на същия ден в района на бул. В., в близост до ул.Г., свидетелите спрели за проверка лек автомобил марка „Нисан“, модел 350Z, с рег. [рег.номер на МПС] тъй като при движение същият произвеждал извънредно голям шум. При проверката било установено, че автомобилът се управлява от собственика Я. З. Г. и същият е със снети шумозаглушителни устройства, което двамата проверяващи установили посредством визуална проверка. Във връзка с последното и за съставяне на акт за установяване на административно нарушение, с каквато компетентност свидетелите самостоятелно не разполагат, било поискано съдействие от отдел Пътна полиция. На мястото на проверката се явил мл.автоконтрольор в ОПП при СДВР В. Х., който съставил срещу жалбоподателя АУАН № 3497403 за това, че на 11.08.2025г. около 20:33 часа по данни на свидетелите очевидци (Й. и П.) в [населено място] по бул. В. с посока на движение от бул.Патриарх Е. към ул. В. управлява лек автомобил марка „Нисан“, модел 350Z, с рег. [рег.номер на МПС] лична собственост като водача управлява със снети шумозаглушителни устройства-значителна техническа неизправност. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

На същата дата (11.08.2025г.) А. Р. В. - мл.автоконтрольор към 03 група, 02 сектор в отдел ПП-СДВР съставил спрямо Я. Г. оспорената в настоящото производство заповед №1624/11.08.2025 г., с която на основание чл.171, т.2, б.а) от ЗДвП на Я. З. Г. в качеството на собственик е наложена принудителна административна мярка временно спиране от движение на пътно превозно средство лек автомобил марка „Нисан“, с табели с рег. [рег.номер на МПС] , което е технически неизправно, включително и когато е със снети шумозаглушители – до отстраняване на неизправността. Като фактическо основание за издаване ѝ е посочено обстоятелството, че на жалбоподателя е издаден АУАН Серия GA, № 3497403 от 11.08.2025 г. за МПС, което е „технически неизправно, включително и когато МПС е със снети шумозаглушители“

В хода на съдебното производство са приобщени материалите от административната преписка и разпитани свидетелите А. Г. Й., С. Г. П. и Л. Л. К., чиито показания ще бъдат обсъдени и съобразени в съвкупност с останалите доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна, макар и не по изложените в нея съображения.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б.„а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна

дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 6400/7.07.2023г. /л. 21/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 20 заповед рег. № 513з-10382/01.10.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Със сезиращата съда жалба се твърди, че в оспорваната заповед има „множество поправки с химикал, забелвания и изтривания“, включително и досежно номера/годината на заповедта, с която се твърди да е упълномощен издателя на акта, както и невъзможност да се идентифицира лицето, предвид нечетливо изписаното име. Съдът отбелязва, че така наведените възражения са силно преувеличени. Действително в акта се установяват поправки, които обаче касаят единствено правилното конкретизиране на година, поради обстоятелството, че заповедта е съставена по бланка, която очевидно е стара. Същевременно не се установяват други поправки, забелвания или изтривания, още повече такива които да засягат съществени за законосъобразната форма на акта елементи като съставител, адресат, предмет, фактически и правни основания. Освен горното, следва да бъде подчертано, че компетентността на органа произтича от надлежното му оправомощаване със съставянето на съответната заповед, а не нарочното ѝ посочване в акта, което е ирелевантно за кръга от пълномощия, с които разполага.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Същата е издадена на основание чл.171, т.2, б.а) от ЗДвП, чиято редакция към момента на нейното издаване гласи: „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно спиране от движение на пътно превозно средство до отстраняване на неизправността, когато пътното превозно средство е технически неисправно, включително и когато съдържанието на вредни вещества в изгорелите газове или шумът са над установените норми или конструкцията му е изменена без съответното разрешение“. В тази връзка и с оглед изрично наведено в този смисъл възражение съдът отбелязва, че няма законово изискване при издаването на административни актове от категорията на процесния да има нарочно вписване с препратка към редакцията на правното основание за нейното издаване и кога е влязла в сила, доколкото законът императивно предвижда, че „Съобразяването на съответствието на административния акт с материалния закон се извършва към момента на издаването му.“ - чл. 142, ал.1 АПК. Предишни или бъдещи изменения, както е в настоящия случай (разпоредбата на чл. 171, т.2, б.а е претърпяла изменение влязло в сила на 07.09.2025г.) нямат отношение към материалната законосъобразност на акта, освен ако новият закон изрично не даде обратна сила на материалноправните си норми, каквато в случая няма.

На следващо място несъстоятелно се явява и възражението, че в процесната заповед като фактически основания за издаването ѝ са вписани всички възможни хипотези на сочената разпоредба, доколкото в относимата ѝ редакция предвижда четири различни основания за налагането на съответната ПАМ. Видно от съдържанието на акта, същият се издава за това, че е установено управление на МПС с техническа неизправност, т.е. първата възможна хипотеза, без ненужно да се цитира пълната норма или да се сочат други основания. С препращането към АУАН, което е абсолютно допустимо, се установява, че неизправността се състои именно в снети шумозаглушителни устройства.

Този фактически състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2, б. "а" от ЗДвП, изисква да е установено управление на МПС, което е технически неисправно, съответстващ на обективните и субективни признаци на вмененото с АУАН нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. При проверката на ЗППАМ за съответствието му с материалния закон съдът дължи изследване на въпроса дали адресатът е извършил нарушението.

Съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни. Техническата изправност означава нормално функциониране на всички системи на МПС. Съгласно чл. 101, ал. 4 от ЗДвП неисправностите и тяхната класификация се определят с наредбата по чл. 147, ал. 1 или Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства (Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г.). Констатираната техническа неисправност попада в обхвата на Приложение № 5, част I, т. 8.1.1., б. "б" от Наредба № Н – 32 от 16.12.2011 г. на МТИТС, - част от системата за намаляване на шума е хлабава, повредена, неправилно монтирана, липсва или очевидно изменена по начин, който би оказал неблагоприятно въздействие върху нивото на шума. Наредбата предвижда, че тя се установява чрез субективна оценка в общия случай и представлява най-малко значителна техническа неисправност. Установяването на нарушения на правилата за движение по пътищата е в правомощията на всички служители на службите за контрол, като техните проверки се извършват на място със спирането на конкретно МПС за проверка.

В настоящия случай при извършване на проверката свидетелите Й. и П. установили липсата на шумозаглушаващо устройство. За установяването на това обстоятелство не са необходими специални познания, както и използването на специализирана техника. Естеството на неисправността - липсващо шумозаглушаващо устройство, пряко възприето от свидетелите на неисправността е достатъчно, за да се приеме, че не е необходимо допълнително разследване и прилагане на други критерии и използване на други средства при оценка на неисправността. Тя е била пряко възприета от двамата разпитани свидетели и именно тя е била причина за спиране на МПС за проверка. Разпитани в съдебното заседание на 16.06.2026 година и двамата свидетели описват подробно начина, по който са установили нарушението. Й. сочи конкретни особености на шумозаглушаващата уредба на процесния автомобил и че в случая е имало само една празна, права кука тръба, без крайно гърне, както би трябвало да бъде Показанията на Й. се потвърждават и от показанията на св. П., като незначителните разминавания в тях, относно обстоятелството дали са били една или две тръби, на които акцентира процесуалния представител на жалбоподателя, съдът отдава на отминалия значителен период от време. Същевременно свидетелите изложиха логични съображения защо помнят процесния случай, поради което настоящият съдебен състав кредитира показанията на тези двама свидетели като логически свързани, обективни и безпристрастни. И двамата свидетели са били на място при извършване на проверката и са възприели състоянието на автомобила към този момент.

В контрапункт на техните показания са сметите от свидетеля К. – приятел и бизнес партньор на жалбоподателя. Съдът не дава вяра на показанията на този свидетел, тъй като самият той заяви, че се е намирал на значително отстояние от мястото на проверката, без да уточни къде точно. Същевременно съдът съобрази мястото на извършената проверка и време, които се явяват изключително натоварени откъм трафик, поради което не дава вяра на заявеното от свидетеля, че е проследил в цялост действията на контролните органи и конкретно твърдението му, че същите не са извършили проверка на процесния автомобил. Заявеното от него и поддържано в жалбата твърдение, че към датата на проверката автомобилът е технически изправен се опровергава и от

извършена служебна проверка от съда за Годишен технически преглед, която информация е общодостъпна. При извършената справка на страницата на Изпълнителна агенция Автомобилна администрация се установява, че МПС с рег. [рег.номер на МПС] няма валиден технически преглед, като последният такъв е изтекъл на 25.04.2019г.

Независимо от всичко изложено по-горе така издадената заповед следва да бъде отменена доколко към момента на нейното издаване (11.08.2025г.) актуалната редакция на чл.171, т.2 от ЗДвП съдържа буква „е“, която регламентира, че „МПС се спира от движение когато моторното превозно средство е със снети шумозаглушители – до отстраняване на неизправността“. В случая законодателят е извел като самостоятелно основание тази конкретна техническа неизправност и при наличието на специална разпоредба всякога следва да бъде приложена именно тя. Обратно, в хипотезата на чл.171, т.2, б.а ще попаднат всички други случаи на неизправност на системата за намаляване на шума. С оглед изложеното жалбата следва да бъде уважена, а обжалваната заповед отменена.

При този изход на делото разноски се следват на жалбоподателя, който своевременно е заявил претенция за присъждането им в общ размер на 312,89 евро, от които 307,78 евро адвокатски хонорар и 5,11 евро държавна такса. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар следва да бъде отхвърлено, тъй като претендираният е под минимално установения съгласно НАРЕДБА № 1 ОТ 9 Ю. 2004 Г. за възнаграждения на адвокатска работа и съответства на фактическата и правна сложност на делото.

По изложените съображения, Административен съд-София - град, Трето отделение, 57 - ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Я. З. Г., [ЕГН], от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №1624/11.08.2025 г. по чл.171, т.2, б.а) от ЗДвП, издадена от А. Р. В. - мл.автоконтрольор към 03 група, 02 сектор в отдел ПП- СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на Я. З. Г., [ЕГН], разноски в размер на 312,89 евро /триста и деветнадесет евро и осемдесет и девет евроцента/.

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.